

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Μερικές τραγωδίες του στίβου, του ποδοσφαιρικού γηπέδου και του πυγμαχικού «ρίνγκ». Το δραματικό ρεκόρ του "Αγγλου δρεμέως Χάμπσον. Ένας μαρτυρικός αντίπαλος του Νεβρμ. Ο γελοῦδης του Γάλλου άλτου Λιούντεν. Τα τραγικά δυστυχήματα των ποδοσφαιριστών. Τα θύματα του «ματωμένου ρίνγκ». Τρελλοί, τυφλοί, άρρωστοί, παράλυτοι, πειναλέοι, κλπ.

ΑΘΕ σπόρ της εποχής μας έχει τα μαρτυρικά θύματά του και κάθε στάδιο τις μεγάλες κι' άπόρρητες τραγωδίες του. Ο κατάλογος αυτός των αθλητικών δραμάτων είναι μια ά-τέλειωτη σειρά από μοιραία δυστυχήματα, που μένουν άγνωστα τις περισσότερες φορές από τον κόσμο. Οι θέματα ενός σταδίου που ένδυναφέρονται πάντα με τρολλό πάθος για τὰ ρεζόο, άδιαφοροῦν κατόπι για την τύχη έξεινών που τὰ κατέρριψαν...

Θέλετε τώρα μερικά παραδείγματα των δραμάτων αυτών του στίβου, του ποδοσφαιρικού γηπέδου και του πυγμαχικού «ρίνγκ»; Το μαρτυρολόγιο των αθλητών είναι τόσο ογκώδες, ώστε προκαλεί την κατάληξη και τὴ φρίκη μας.

Στους τελευταίους λοιπόν Ολυμπιακούς Αγώνες του Λος Άντζελες, ανάμεσα σε τόσα άλλα αγωνίσματα, οι καλύτεροι αθλητάι του κόσμου διεξεδίησαν και τὸ ρεζόο του δρόμου των 800 μέτρων. Θά θυμάστε σχετικάς ότι ο Άγγλος Χάμπσον ήταν ο μεγάλος φημισμένος των αγωνισμάτων αυτών. Κι' όστόσο τὰ προγνωστικά του έδιναν την τέταρτη τὸ πολύ θέση σ' αυτόν τόν τόσο θεαματικό, μὰ και τόσο δύσκολο δρόμο. Γιατί είχε αντίπαλους τους Αμερικανούς δρομείς που έθεωροῦντο άνυπερήβητοι. Ο Χάμπσον όμως, ο λεπτός και ίσηλῶς καθηγητής του Καμπριτζ με τὰ μυωικά μάτια, πίσω από τὰ χοντρά γυαλιά, δέν έχασε τὸ θάρρος του. Ωρμησε κι' αυτός από πίσω τους και τούς έφτασε σε λίγο με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια. Οι Αμερικανοί ήταν μεγάλοι τεχνίτες στον άγωνα κι' ήξεραν να φιλόνοιν τις δυνάμεις τους ως τὸ τέρας. Ο Άγγλος ήταν ένας τρολλός... Είκοσι μέτρα πριν από τὸ τέμα, τὰ πόδια του άρχισαν να τρέμουν. Η άσφίξια τὸν έπνιγε. Ένας ιδρώτας, κρύος σαν τὸ θάνατο, ανατρίχιαζε τὸ κορμι του. Δέν έβλεπε τίποτα μπροστά του, παρά μια κόκκινη ομίχλη... Έξακολουθοῦσε ωστόσο να τρέχει άπελοπιμένα. Οι αντίπαλοί του τὸν άκούγαν να βογγάει από τὸν πόνο.

Τέλος, με μια τραγική προσπάθεια, έκοψε την κλωστή του τέματος, ήρθε πρώτος και την ίδια στιγμή σωρίστηκε κάτω, άναίσθητος, σαν νεκρός. Τὸν μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο για νὰ τὸν σώσουν, μὰ ο Χάμπσον ήταν παγωμένος σαν ένα πτώμα. Οι γιατροί τὸν περιτομήθηκαν τέσσερες ώλόκληρες ώρες και τέλος κατάφεραν νὰ τόν... άναστήσουν. Ο Χάμπσον συνήλθε, ρώτησε ποιός ήταν ο νικητής του δρομου κι' όταν έμαθε ότι είχε καταρρίψει τὸ παγκόσμιο ρεζόο κι' ότι ήταν πρωταθλητής του κόσμου στα 800 μέτρα, έχασε πάλι τις αισθήσεις του. Έτσι, άναίσθητος, έμεινε δυὸ ώλόκληρες ήμέρες!.. Έπειτα, όταν συνήλθε, τὸν ήταν άδύνατο πειά νὰ σηκοηί από τὸ κρεβάτι. Είχαν παραλύσει τὰ νεύρα του! Κι' ο Χάμπσον έμεινε έξη μήνες στο μαρτυρικό κρεβάτι του νοσοκομείου χωρίς δυνάμεις κι' έχοντας χάσει τελείως τὸ ήθικό του. Κατόπι, φεύγοντας από τὸ νοσοκομείο, κλείστηκε σ' ένα έλβετικό σανατόριο...

Τὴν ίδια τύχη είχε κι' ένας άλλος δρομείς τὸ 1924, κατὰ τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Παρισιού, ο Στάλαρτ. Κι' αυτός ήταν Άγγλος και θά διεκδικούσε τὸ ρεζόο των 1.500 μέτρων. Μὰ είχε έναν άκατανίκητο αντίπαλο: τὸν Φινλανδό Νουρμι. Πίστετε ωστόσο στη νίκη και πήρε άμέσως τὸ κατόπι τὸν περίφημο Φινλανδό δρομέα. Τὴ στιγμή όμως που τὸν έφτασε, σωρίστηκε σαν κερανόπληκτος άπάνω στο δρόμο. Είχε έξαντηληθί... Έμεινε κι' αυτός έπειτα πολλές βδομάδες στο νοσοκομείο παλεύοντας με τὸ θάνατο κι' όταν κατάφερε νὰ σωθί, δέν μπορούσε πειά νὰ ξαναπαρουσιασθί στο στίβο. Ήταν ένα έρείπιο...

Ένας άλλος αθλητής, ο Γάλλος Λιούντεν, είνε ίσως τὸ πιο τραγικό απ' όλα αυτά τὰ θύματα του σπόρ. Ο Λιούντεν ήταν σέξονορτιμαν στο άλμα εις ήψος μετά φορὰς. Μία ήμέρα όμως που έπαυε για διασκέδασι με μια ποδοσφαιρική ομάδα, έπεσε άσχημα κι' έπασε τὸ πόδι του. Απὸ τότε οι γιατροί τὸν απαγόρευαν τὸ άλμα. Ο Λιούντεν ωστόσο θέλησε νὰ δοκιμάσει ένα άλλο σπόρ κι' άρχισε νὰ προπονήται στο τένις. Μὰ και κει στάθηκε άτυχος. Σ' ένα μεγάλο «μάτς» δέχτηκε μια μπάλλα στο μάτι και τυφλώθηκε! Κι' ο Λιούν-

τεν σήμερα είνε ένας μελαγχολικός διατητής που συνοδεύει τους παλιούς συντρόφους του στο έξωτερικό, κατὰ τις μεγάλες διεθνείς συναντήσεις...

Τὸ ίδιο δυστύχημα συνέβη και στο Γάλλο «τέννισμαν» Λώρεντε. Σ' ένα «μάτς» στην Κιανή Άκτι, τυφλώθηκε από τὸ ένα μάτι από μια μπάλλα και δέν άργησε νὰ γίνη νευρασθενής και νὰ παραρρονησθί απ' τὴν άπελπισία του!..

Όσο τώρα για τὸς τραγικούς ποδοσφαιριστάς, είνε άναριθμοί. Ποῦν νὰ πρωτοααφέρη κανείς; Ο Σατελάο, ένας από τὸς καλύτερους Γάλλους ποδοσφαιριστάς, τὸ 1925 έπασε τὸ γόνατό του σ' ένα «μάτς» κι' από τότε δέν μπόρεσε νὰ ξαναπαρουσιασθί στο γηπεδο. Ο Ζουφὸ τὸ 1925 πέθανε από σιγασθί της καρδιάς. Ο Μπουλὸ, ο καλύτερος ποδοσφαιριστής της Όρλεάνης, έπασε τὸ πόδι του και περπατάει από τότε με δεκανίκια. Ένας άλλος ποδοσφαιριστής, ο περίφημος Τουριγιέν, από μια όρμητική πτώσι του έπαθε διάσειση του έγκεφάλου και τρελλάθηκε!..

Έτσια δρώματα ξεσοῦν κάθε τόσο στα ποδοσφαιρικά γήπεδα παντού, σ' όλο τὸν κόσμο. Θά έλεγε κανείς ότι μια άδυσώπητη μοῖρα καταρχει τὰ εἶδωλα των φιλάθλων. Και τὰ εἶδωλα αυτά, ύστερ' από τὴν τραγική συμφορά τους, ξεχοῦνται απ' όλους και χάνονται μέσα στη γενική άδιαφορία.

Άς αναφέρουμε τώρα και μερικές από τις τραγωδίες των πυγμαχών. Τὸ «ματωμένο ρίνγκ» έχει κι' αυτό τὰ θύματά του.

Έδώ και λίγα χρόνια, στο «Σιερ ντε Παρις, τὸ περίφημο «μάτς» μεταξὺ τὸν πρωτοπυγμαχών Γιούνγκε Τραβέ και Φρανσί Σαλὸ, κατέληξε σε μια πραγματική... δολοφονία. Απὸ τὸς πρώτους γήγους, ο Γάλλος Σαλὸ έδειξε άμέσως τὴν ύπερηχί του. Ο Τραβέ, ο Άγγλος πυγμαχός, έαλισμένος από τις τρομερές γροθιές του αντίπαλου του, άρρησε τέλος τὰ χέρια του να πέσουν σαν παραλίπα. Ο διατητής τότε όρμησε στη μέση του «ρίνγκ» για νὰ τὸν γλιτώσει από τὴ μοῖρα του αντίπαλου του. Μὰ δέν πρόφτασε νὰ έπιθύει. Ο Σαλὸ είχε καταρρίψει κίβλους με τρομαχτική γροθιά πὸ πάνω από τὸ κεφάλι του Γιούνγκε Τραβέ. Κι' ο Άγγλος σωρίστηκε με ένα βογγητό πόνου άπάνω στο «ρίνγκ». Ο Σαλὸ, με τὴν τελευταία αὐτὴ γροθιά, τὸν είχε «σπάσει» κυριολεκτικά τὸ κεφάλι! Κι' ο δυστυχημένος πυγμαχός μεταφέρθηκε γρήγορα στο νοσοκομείο, όπου και ξεψέφησε... Ο Φρανσί Σαλὸ κατόπι έπαθε όμως άσχημα κατάλαβε ότι έγιωστετε τὸ φῶς του!.. Τί είχε πάθει; Ο,τι παθαίνουν άργά η γρήγορα όλοι οι πυγμαχοί. Η γροθιές που είχε δεχθί στους κροτάφους είχαν ξεκολλήσει τὸν άμφιβληστροειδή χιτώνα των ματιών του... Έχασε λοιπόν τὴν επιδεξιότητά του και τὴν ακρίβεια των χτυπημάτων του. Ο Σαλὸ ωστόσο ήταν πεισιματώδης και θέλησε νὰ ξεκολουθήσει τὴν πυγμαχία.

Τὸ τελευταίο λοιπόν «μάτς» που δέχτηκε για νὰ διατηρήσθί τὸν τίτλο του, ήταν τὸ πιο δραματικό θέμα απ' όλα έχον παραλοισθήσει οι φιλάθλοι. Ο Φρανσί Σαλὸ, καταματωμένος από τις γροθιές του αντίπαλου του, άρχισε σε μια στιγμή νὰ κλαίη με λυγμούς και νὰ παραπονιέται στους «σοουανιές» του: —Δέν βλέπω πειά τίποτα!.. Δέν βλέπω!.. Δέν ξέρω πὸ βέσομαι!.. Έκείνοι όμως νόμιζαν ότι είχε έαλισθί κι' άφοῦ τὸ έκαναν ένα βιαστικό «μασάς», τὸν στήλωναν πάλι στα πόδια του και τὸν έσπρωχναν στη μέση του «ρίνγκ».

—Μή φοβάσαι! Δέν είνε τίποτα... τὸ έλεγαν. Έμπρός! Θάρρος!..

Ο Φρανσί Σαλὸ αγωνίστηκε ακόμη λίγο κι' έπειτα σωρίστηκε νικημένος. Τὴν άλλη ήμέρα ξύπνησε τυφλός! Είχε χάσει τὸ φῶς του!.. Απὸ τότε άρχισε η φτώχεια κι' η φορική δυστυχία. Κι' ο ένδοξος πυγμαχός κατόντης νὰ γίνη μανάβης. Ο Σαλὸ έχει σήμερα τὸ καρροτσάκι του σε μια γωνιά της δδοῦ Λεπύ, άπάνω στη Μονμάρτηρ και πουλάει πατάτες και λαχανικά στις νοικοκυρές της γειτονιάς...

Μὰ δέν είνε μόνος ο Σαλὸ. Κι' ο Ντιοιάν, κι' ο Γιουνγὸς...

είφημοι άλλοτε πυγμαίοι, είνε σήμερα κ' αυτοί τυφλοί. 'Ο Ροντίς πάλιν, ο άλλοτε πρωταθλητής του κόσμου στην πυγμαχία, δέν βλέπει, παρά άπό τό ένα μάτι μόνο. Πάριν συναντήθη στην 'Αμερική για τελευταία φορά μέ τόν τρομερό μυγάδα ποξέξερ Κιντ Τσοκολάτ, κατάλαβε ότι λιγόστευε τό φώς του και πήγε νά ζητήσει τή συμβουλή ενός γιατρού.

—Σήμερα είμαι βέβαιος ότι μπορώ νά σάς σώσω τό ένα μάτι... του άπάντησε ο 'Αμερικανός οφθαλμίατρος. Αύριο, άν λάβετε μέρος στό «μάτς», δέν σάς έγγνωμα για τίποτα...

'Ο Ροντίς, πώ φρόνιμος άπό τόν Φρανσί Σάρλ, έγχατέλειψε άπό τότε τήν πυγμαχία και σήμερα μπορεί νά... παρακολούθη τό πυγμαχικά «μάτς» τών παλιών φίλων του.

Μιά άλλη τραγική τύχη τών πυγμαχών είνε ή τρέλλα. 'Ο 'Αλμπερτ Μπαντοϋ, ο περιφημος 'Ελβετός πυγμαχός πού ήταν πρωταθλητής της Εύρώπης, βρίζεται σήμερα σ' ένα φρενοκομείο. Ο Μπίλλν Μάθιους, ο «ελαστικός πυγμαχός», όπως τόν έλεγαν στην 'Αμερική, τρελλάθηκε άξαρνα άπάνω στό «ρίνγκ» κ' άρχισε νά καταφέρει τρομερές γροθιές στον διατηρητή του «μάτς»! 'Ο Λέννας πάλι, 'όστερ' άπό μία σειρά πυγμαχικών επιδείξεων μέ τόν Καρπαντιέ, κατόησε στό φρενοκομείο.

'Ο Κρίκι, ο πασίγνωστος πυγμαχός, συναντήθηκε ένα βράδυ στην Αυστραλία μέ τόν μαύρο Ντέντισο. Κι' όσο ο Κρίκι χιτώσε μέ περισσότερο δύναμη, τόσο περισσότερο γελούσε σαρκαστικά ο μαύρος αντίπαλός του. Αιτά τά γέλια κράτησαν ως τό τέλος του «μάτς» και τότε μόνο κατάλαβαν όλοι ότι είχε τρελλαθή άπό τίς γροθιές ο δυστυχισμένος Ντέντισο!..

Μά κ' ο Κρίκι, ο πρωταθλητής του κόσμου, αναγκάστηκε 'όστερ' άπό λίγο καιρό νά έγχατείσει τό «ρίνγκ». Είχε έξαντήληθι άπό τίς αιμοπτώσεις...

Τό πώ μαρτυρικό τόρα τέλος άπ' όλους, τό είχε ο Βιττέ, ο άλλοτε πρωταθλητής της Γαλλίας στην πυγμαχία. 'Ο Βιττέ στό τελευταίο του «μάτς» μισοτρελλάθηκε άπό τά χιτώματα του αντίπαλου του και παράτησε άπό τότε τό «ρίνγκ». 'Υστερ' άπό λίγα χρόνια, είχε γίνει καλά κ' είχε καταφέρει νά διορισθι ως δασοφύλακας. Μιά ημέρα μάλωσε μ' ένα συνάδελφό του και τόν σκότωσε. Κι' ο Βιττέ πέθανε στα κάτεργα της Γουάνας, σαν τόν πώ κοινό και τόν πώ άπώσιο εργοληματία...

Πόσοι λοιπόν άπό τούς φιλάθλους και τούς θαυμαστάς αυτών τών μαρτυρικών άθλητών Ξέρουν τήν τραγική κατάνια τών ειδώλων τους;

—'Ισως κανείς!..

ΛΥΚ ΝΤΟΡΝΑΙΝ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Στην κορυφή ενός καταπράσινου λόφου στεκόταν ή θεά Τύχη όλόφθη, κρατώντας στα χέρια της τά πλούσια κ' όνειρενά της δώρα.

—'Εξαίρνα, μακρινά, πέρα, σε δυό αντίθετα μονοπάτια, φανήκαν δυό νέα, δυό όμορφα παλληκάρια πού προχωρούσαν προς αυτήν. 'Η Τύχη σκέφτηκε τότε και 'όστερα φώναξε στους δυό νέους:

—'Οποιος άπό σάς φτάσει πρώτος έδω στην κορυφή του λόφου, θα πάει τά δώρα μου.

'Ο ένας άπό τούς δυό νέους βάδιζε άργά μιά σταθερά. 'Ηταν σοβάρος και φρόνιμος. 'Εμοίωζε μ' άνθρωπο πού ανακατεύεται σε επιχειρήσεις και έμπορία.

'Ο άλλος βάδιζε βιαστικά μέ ξαφνικά σκιωτήματα χαράς. 'Ηταν λυγερός, όρμώος, χαρούμενος κ' ένθουσιώδης.

'Η Τύχη γύρισε σ' αυτών τήν προσοχή της κ' ευχήθηκε κρυφά νά φτάει πρώτος κοντά της.

—'Αλλοστε ή άπόστασι πού τή χωρίζε άπ' τόν ένθουσιώδη νέο, ήταν πολύ μικρή, ένδ' ο άλλος βρισκόταν άκονια μακριά.

—'Εξαίρνα, σε μιά στροφή του μονοπατιού, μιά πολύχρωμη πεταλούδιτσα πέταξε μπροστά άπ' τό χαρούμενο νέο.

—'Εκείνος πήδησε νά τήν πιάσει, μιά δέν τήν πρόφτασε.

'Η πεταλούδα πετούσε τόρα στό γαλανό ουδανό, ένδ' ο ένθουσιώδης νέος μέ τήν ποιητική ψυχή είχε άπομεινει άκίνητος και τήν παρακολούθησε έπιστατικός.

Στό μεταξύ ο άλλος, ο πρακτικός νέος, είχε προχωρήσει άρεκτα.

Τού κάκου ή Τύχη κωτιόσε τόν ρομαντικό νέο, λαχταρώντας νά γυρίσει κωμικά φορά τό βλέμμα του και νά τήν άντικρίσει. Αιτός ξεφύλλιζε τόρα τριαντάφυλλα θλιμμένους, γιατί τούφυγε ή πεταλούδα, ένδ' ο άλλος μέ τό σταθερό βήμα, ο πεζός κ' άχαρος νέος είχε φτάσει στην κορυφή του λόφου κ' άρπάξε άπ' τά χέρια της Τύχης τά πλούσια δώρα της.

'Ο ποιητής είχε άποτύχει.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

(Του 'Ιταλού ποιητού GIOVANNI MELI)

—'Ω! κλαίει ή λύρα μου μέ παράπονο, βαρύνε μέ δέννει καιρός, όήμε!... Τό άσμα νεκρώνεται τό παραγμόνιο, ό! τ' είνε τότο, πέ: μου, ουδανό!..

Μούσα, μ' άρνήθηκες; Γιατί κωττάξεις τό βράχο έκείνο τό φρεκό;.. Χλωμά κ' άκίνητη γιατί τρωμάεις μέ πόνο βλέμμα, μέ ματι υγρό;

Πέφτει άπ' τά μάτια μου ή σκέπη!.. όίμενα!.. 'Απ' τ' άσρογάλα τό βραχίονο.

Τρέχει μέ βήματα γοργά, άνοιγμένα της Λεσβου ή κόρη προς τό γαρμό... Σχορπάει τήν κόμη της γύρω τ' άγέρι, τά χέρια άπάνω... Χτυπά ή καρδιά... Χλωμάζει ή όψη της σαν θεαφορέι, τρέχει στού τάφου τήν άγκαλιά... Βλέμμα σπιδόβολο κ' άγριμένο τότε βυθίζει στον ουδανό, τότε διαζυρόβεργο και φοβισμένο κάτου στο χάος τό σκοτεινό!..

Μά πάλι έφρένιασε, πάλι κινείται και τρέχει, τρέχει μέ μιάν όρμη μέσα στις φλέβες της θαροεί και σιέεται άκόμια ή φλόγα της ή σταθερή... —'Ω! στάσου άλόγιστη!.. Ποίνε σε φέει πάθος μεγάλο, πάθος τρελλό;.. Πώς τρέχεις γρήγορη σαν περιστέρι στού άητό τό νύχι τό ζωηρό;..

Πιζρός ο θάνατος και τήν καρδιά σου, μήν τή νεκρόση της άπάλη, καρδιά πού έλάλησε τό όνειρενά σου σε νύχτα όρμια κ' έρωτική... Μια λέκ' άθάνατη, τού 'Ορφέα ή λύρα, νικάει τό Χάρο στα βάθη εκεί... Μά κ' άπ' τόν Πλάτονα πόσο μιά μοιρα σε δέννει έσένα, ποικρα σκληρή!..

—'Αχ! πάν τά λόγια μου προς τόν άγέρα στο βράχο γέρνει... γέρνει... Θεέ!.. Δειλάει τό μάτι μου... Βρονταί έκεί πέρα και τήνε πνίγει τό κώμα!.. 'Όήμε!..

—'Αφρίζει ή θάλασσα και γουργουλιάζει πνίγοντας μέσα κάθε πνοή, και τ' άνάερα μέ μιάς ταραζει πού οβυώντας: «Φάων!.. Φάων!..» φωνεί.

Μέσ' άπ' τά κώματα, μαύρα φουρώντας, κλαίει ή νεράδες κ' εύθύς στη γή τά βέλη του έρωτα χάμου πετώντας ή 'Αφροδίτη σπάνει μ' όργη!..

Τώρα τή λύρα τους της Πίνου ή Μούσης και ο 'Απελλων πετούν μέ μιά, Σειρήνες όμορφες Ξανθομαλλούσες θεηνοίν με δάκρυα θεριά, θεριά!..

Μετάφρ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

(Του 'Αμερικανού FRANK SWEET)

'Αφρόμαλα τά κώματα τόν ήλιο όχοδ προσμένουνε πού άργά τόν συντρεφένουνε τά σύννεφα άπό πίσου. Στα κώματα ή ψαρόβωσες άνεβοκατεβαίνουνε και του πελάου σφυρίζοντας, κρατεί ο βοριάς τό (ισό...)

'Εκρίφθη ο ήλιος κ' έγειρε σ' άγριωπά νερά και τό σκοτάδι στο νησί άγάλια-άγάλια πάνει. Κλαίν τών ψαράδων τά παιδιά κ' ή μάνας στην (ησά...)

Μά κείνοι πάν στο φαινό, σ' άλαγοινό λιμάνι!..

Μετάφρ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

